

REGGIO CALABRIA 198
FROM THIS
THIS DANGEROUS BEGINNING
REGGIO CALABRIA...

The Year of Three

Ferdinando Frega

GILLETTE: மூன்றின் ஆண்டு — அங்கம் 4

அந்த மார்ச் காலையில் இன்னும் விடியற்காலையாகவே இருந்தபோது யாரோ அழைப்புமணியை அடித்தார்கள்.

யாராக இருக்கும் என்று எல்லோரும் உடனே கேட்கத் தொடங்கினார்கள். என் மகள் Giorgia புன்னகைத்து, முழு நம்பிக்கையுடன் அறிவித்தாள்:

“ஒருவழியாக. உங்களைக் கைது செய்ய வந்திருக்கிறார்கள்.”

பார்த்தால், அது தபால்காரர்தான்.

முந்தைய மாலை அவர் ஒரு தந்தியைக் கொடுக்க மறந்துவிட்டிருந்தார். அந்தத் தவறு தன் வேலையைப் பறித்துவிடுமோ என்று பயந்து, விடியலிலேயே அதைச் சரிசெய்ய முடிவு செய்தார். அவருக்கு, நேரம் ஒரு சிறிய விவரம் போலும்.

என் மனைவி ஆர்வத்தில் தந்தியைத் திறந்தாள். அதில் இருந்தது:

“மாண்புமிகு சீமாட்டியும் அவருடைய கணவரும், 30 மே அன்று Reggio Calabria-வின் ஆர்கான்கள் மண்டபத்தில் நடைபெறவிருக்கும், ‘1993-ஆம் ஆண்டில் பிறந்த இரட்டையர்கள்’ என்ற தலைப்பிலான நிகழ்வில் கலந்துகொள்ள அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

இந்தத் தந்தி கிடைத்த மூன்று நாட்களுக்குள் வருகையை உறுதிசெய்யச் செயலகத்தைத் தொடர்புகொள்ளவும். எந்தச் செலவும் இல்லை.”

நாங்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டோம்.

முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகள் கடந்திருந்தன. இதுபோன்ற நிகழ்வுகள் அடிக்கடி நடப்பதில்லை. எங்களுக்கு ஆர்வமாக இருந்தது.

என் மனைவி உடனே தன் அறிவுரைப் பிரச்சாரத்தைத்
தொடங்கினாள்.

ஒழுங்காக நடந்துகொள்ளுங்கள்.

அவசரப்பட்டு எதுவும் செய்யாதீர்கள்.

அமைதியாகவும் தெளிவாகவும் இருங்கள்.

அவர்கள் எதைக் கொடுத்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

பிறகு அமைதியாக வீட்டுக்கு வாருங்கள்.

இதைச் சொல்லும்போது அவள் புன்னகைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

செம்மறியாடுகளுக்கு நடுவே எப்படி நடந்துகொள்வது என்று
ஒநாய்க்கு அறிவுரை சொல்வது பொதுவாக நேர விரயம் என்று
அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

ஆஹாஹாஹா.

நிகழ்வின் நாள் இறுதியாக வந்தது.

மண்டபம் நிரம்பியிருந்தது. நாங்கள் யாரையும் அடையாளம்
காணவில்லை. குறைந்தபட்சம், நான் காணவில்லை.

காலம் எல்லோருடைய முகங்களையும் மாற்றியிருந்தது.

வினோதமாக, கிட்டத்தட்ட யாரும் தங்கள் பிள்ளைகளை அழைத்து
வரவில்லை.

நிகழ்ச்சி ஒரு பேச்சாளருடன் தொடங்கியது: அந்த ஆண்டுகளில்
அந்த மருத்துவமனையில் பணியாற்றிய ஒரு மகப்பேறு மருத்துவர்.

1993 ஓர் அசாதாரணமான ஆண்டு என்று அவர் நினைவுகூர்ந்தார்.

ஐம்பத்து நான்கு இரட்டைப் பிறப்புகள் நிகழ்ந்திருந்தன.

அவற்றில் ஐம்பத்தொன்று பெண் குழந்தைகள்.

மூன்று மட்டுமே ஆண் குழந்தைகள்.

பிறகு மருத்துவமனை இயக்குநர் மேடையேறி, ஆண்

இரட்டையர்களைப் பெற்ற மூன்று தம்பதியரை முன்னே வருமாறு
அழைத்தார்.

என் குடும்பப் பெயரைக் கேட்டதும், என் மனைவி அமைதியாகச்
சிலுவைக் குறி போட்டுக்கொண்டாள்.

ஒரு புதிய சாகசம் தொடங்கிக்கொண்டிருந்தது.

நான் பேசுவேன் என்று அவளுக்குத் தெரியும்.

நான் என்ன சொல்லப்போகிறேன் என்பது மட்டும் அவளுக்குத் தெரியாது.

தங்களுக்கு இரட்டைப் பிறப்பு எதனால் ஏற்பட்டது என்று நினைக்கிறார்கள் என முதல் தம்பதியிடம் கேட்கப்பட்டது. நல்ல உணவும் பெரும் காதலும்தான் அநேகமாகத் தீர்மானமான பங்கு வகித்தன என்று கணவர் உற்சாகமாகப் பதில் சொன்னார். பார்வையாளர்கள் சிரித்துக் கைதட்டினார்கள்.

இரண்டாவது தம்பதியிடமும் அதே கேள்வி கேட்கப்பட்டது. இந்த முறை மனைவி பதில் சொன்னார்: ஒரு மேம்பட்ட ஹார்மோன் சிகிச்சை எப்படியோ விளைவைப் பாதித்திருக்கலாம் என்று.

பிறகு எங்கள் முறை.

நான் எடுப்பதற்குள் என் மனைவி விரைவாக மைக்ரோஃபோனைக் கைப்பற்றினாள்.

இரட்டைப் பிறப்புகள் என் குடும்ப வரலாற்றில் தொடர்ந்து வருகின்றன என்று அவள் விளக்கினாள்: நான், என் தந்தை, அவருக்கு முன் என் தாத்தா.

அவள் பார்வையில், அது எதிர்பார்க்கக்கூடியது.

கிட்டத்தட்ட இயல்பானது.

எல்லாம் பாதுகாப்பாக நடந்துகொண்டிருந்தது.

பிறகு அவள் அந்த அபாயகரமான தவறைச் செய்ய முயன்றாள்.

மைக்ரோஃபோனை என்னிடம் கொடுக்க முயன்றாள்.

நான் அதை இடைமறித்தேன்.

இது வாழ்நாளில் ஒருமுறை மட்டுமே கிடைக்கும் வாய்ப்பு.

அதை வீணாக்க என்னால் முடியாது.

அந்த ஆண்டுகளில் நான் Gillette-க்காக மொத்த விற்பனைத் தொழிலில் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தேன் என்று விளக்கினேன். இயல்பாகவே, இரட்டைப் பிறப்புகளை விளக்குவது எளிது என்றேன். எங்கள் சலுகைகளின் அதே கொள்கைதான்:

இரண்டை எடுங்கள், ஒன்றுக்குப் பணம் செலுத்துங்கள்.
அரங்கம் சிரிப்பில் வெடித்தது.

அந்த எதிர்வினையால் உற்சாகமடைந்து, நான் தொடர்ந்தேன்.
“1993 ஒரு கடினமான ஆண்டு. மறக்க முடியாத ஆண்டு. ஆனால்
இங்கே இருக்கும் சீமாட்டிகள் யாரையும் அதற்கு முன் சந்திக்கும்
நல்வாய்ப்பு எனக்கு ஒருபோதும் கிடைக்கவில்லை என்பதையும்
சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.”

பெண்கள் புன்னகைத்தார்கள்.
கணவர்கள் குறைவாகப் புன்னகைத்தார்கள்.
பிரபஞ்சத்தில் ஒரு சமநிலை மீட்டெடுக்கப்பட்டது.

இறுதியில் நிகழ்வு முடிவுக்கு வந்தது; நாங்கள் வாயிலை நோக்கி
நடந்தோம்.

நாங்கள் வெளியேறும்போதுதான், சில பெண்கள் என்னை
நிறுத்தினார்கள்.

“திரு. Gillettenarrative,” என்று அவர்கள் அழைத்தார்கள்.

அந்தக் கணத்தில் நான் ஒன்றைப் புரிந்துகொண்டேன்.

ஆண்டுகள் கடக்கின்றன.

முகங்கள் மாறுகின்றன.

நினைவுகள் மங்குகின்றன.

ஆனால் கதைகள் மனிதர்களைவிட வேகமாகப் பயணிக்கின்றன.

நான் Ferdinando-வாக வந்திருந்தேன்.

எப்படியோ, என் கதைகள் எனக்கு முன்பே வந்து சேர்ந்திருந்தன.

Ferdinando